

технічних засобів, зокрема, аудіо- та відео- записуючих пристроїв; поліграфа, який можна було б використовувати для перевірки правдивості показань допитуваної особи під час вчинення тяжких і особливо тяжких злочинів.

Список використаних джерел

1. Шило О. Особливості правового регулювання використання показань у доказуванні в кримінальному провадженні / О. Шило // Право України. - 2014. - №10. - С.89-95

2. Кримінальний процесуальний кодекс України. - К.: Паливода А.В., 2013. - 328 с.

3. Пришляк С. О. Слідчі (розшукові) дії як засоби збирання доказів під час розслідування окремих кримінальних правопорушень / С. О. Пришляк // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. серія юридична. - 2013. - Вип. 4. - С. 417-427.

М'яскалюк Є.А., курсант 3 курсу 31 навчальної групи ННПФПМГБПСНГУ НАВС
Науковий керівник: Гузенко Є.В.

Діяльність національної поліції держави Іспанія

В Іспанії існують два відомства, які володіють повноваженнями для здійснення поліцейської діяльності: Національна поліція - цивільні сили, що діють в основному в містах, і Цивільна гвардія (Civil Guard) - поліцейське воєнізоване формування. Обидва відомства перебувають у підпорядкуванні Міністерства внутрішніх справ. Керує ними Генеральний директорат. Автономні області Іспанії, такі як Країна Басків (Ertzaintza), Каталонія (Mossos d'Esquadra) і Наварра (Policia Foral), мають свої власні поліцейські сили, що підкоряються місцевим урядам і діють тільки в межах відповідних адміністративних територій.

Більшість муніципальних утворень Іспанії володіють власними місцевими загонами поліції. Їх основні завдання полягають в організації контролю на дорогах, розслідуванні дрібних злочинів та участі в підтримці порядку під час громадських хвилювань незначного масштабу. У структурі Міністерства фінансів також існує невеликий підрозділ правопорядку - Митне спостереження, обов'язки якого полягають в організації митного контролю боротьби з контрабандою.

Іспанська національна поліція - збройне громадянське формування, кероване Генеральним директоратом поліції і Цивільної гвардії і перебуває під юрисдикцією Державного департаменту безпеки Міністерства внутрішніх справ. Національна поліція діє у всіх п'ятнадцяти адміністративних центрах іспанських провінцій і інших містах згідно з приписами Уряду Іспанії. Основними завданнями Національної поліції є:

здійснення нагляду за дотриманням закону і кримінального кодексу;

захист життя, особистої власності і майна;
охорона громадських будівель і об'єктів та захист високопоставлених осіб (УІР-персон);
підтримання та / або наведення громадського порядку та збереження безпеки;
запобігання злочинності та судове переслідування зловмисників;
розслідування злочинних нападів, арешт підозрюваних осіб і заштита свідків;
збір та аналіз інформації, що відноситься до сфери громадської безпеки і порядку;
співробітництво з відповідними відомствами у випадках виникнення катастроф і в особливо небезпечних ситуаціях;
видача національних ідентифікаційних карток та паспортів громадян;
здійснення прикордонного контролю;
виконання законодавчих актів у галузі роботи з іноземцями, міграційної політики надання притулку, роботи з біженцями та екстрадиції;
здійснення контролю за виконанням актів, регулюючих діяльність грального бізнесу;
розслідування справ, пов'язаних з незаконним обігом наркотичних засобів і судове переслідування наркодилерів;
співпраця з національними та міжнародними органами правопорядку;
здійснення контролю діяльності приватних агентств безпеки.

Іспанська Цивільна гвардія має трирівневу структуру, яка в цілому відповідає адміністративно-територіальним поділом країни, а саме: 2100 поліцейських ділянок, 200 груп, 57 провінційних управлінь та 17 регіональних областей.

Станом на 2006 рік в штаті Національної поліції Іспанії складалося 50000 співробітників, відповідальних за забезпечення безпеки 23 мільйонів міських жителів (приблизно 58% від загального населення Іспанії), що виражається в такій пропорції: 2 співробітника поліції на 1000 городян.

Бажаючи поповнити ряди іспанської Національної поліції мають можливість почати свою службу на посаді констебля або інспектора поліції. Після успішного проходження відбіркових тестів і інтерв'ю, які організуються громадськими екзаменаційними комісіями, кандидати стають поліцейськими кадетами або кадетами-інспекторами. Ще однією необхідною умовою перед зарахуванням на службу в поліції є наявність у кандидатів принаймні 3-річного університетської освіти. Координація освітньої роботи доручена Університету Саламанки.

Список використаних джерел

1. Реформирование полиции в странах Европы: Процесс и прогресс / Под ред. М. Капарини, О. Маренина. - К.: Задруга, 2005. - 296 с.

2. Зоммерманн К-П, Старилів Ю.М. Адміністративне судочинство (юстиція) в державі Ізраїль : історія розвитку та основні риси // Держава і право. - 2001. - № 7.

3. Конституційне право зарубіжних країн: Підручник для вузів / Еріашвілі М.І. та ін / під ред. В.О. Лучина, Г.А. Василевича, А.С. Прудникова. - М.: ЮНИТИ-ДАНА, Закон і право, 2001. - С. 217.

Полюга А.В., студентка 304 групи юридично-психологічного факультету НАВС *Науковий керівник*: Катеринчук К.К., кандидат юридичних наук, доцент

Торгівля жінками в Україні - порушення прав людини

Серед найболючіших порушень прав людини в сучасному світі актуальним є злочин, який має багато назв - "біле рабство", "торгівля людьми", "контрабанда людьми". Він має довге історичне коріння. Але наприкінці ХХ століття з ним зіткнулася і незалежна Україна.

Причинами поширення торгівлі людьми в Україні (внутрішніх та зовнішніх), також спостерігається певна динаміка. Так, традиційно виділяються безробіття, низький рівень життя, правова неграмотність населення, поверхові уявлення про легкість життя у західних країнах, відсутність реальної інформації про проблему, сексуалізація життя, реклама сексу, інтернаціоналізація економіки, активна міжнародна трудова міграція, поява можливості для українських громадян виїзду за кордон тощо. На першому місці серед внутрішніх факторів залишається скрутне економічне становище. Фемінізація бідності сприяє пошуку будь-яких заробітків, навіть без врахування можливих негативних наслідків.

Метою торгівлі жінками може бути насильницький шлюб, примусова праця, використання в домашньому господарстві і промисловому чи сільськогосподарському секторах, народження дитини примусово чи за замовленням, використання в сексуальному бізнесі. Чоловіків переважно використовують на будівництвах, у промисловості, сільському господарстві, дітей - у жебрацтві, осіб будь-якої статі і віку - для вилучення і трансплантації органів.

24-26 квітня 1997 року за ініціативою Нідерландського керівництва в м.Гаага (Нідерланди) відбулася Європейська Міністерська конференція, яка проходила під керівництвом Європейської Співдружності, де була прийнята Гаазька Міністерська Декларація європейських рекомендацій щодо ефективних заходів по запобіганню та боротьбі з торгівлею жінками з метою сексуальної експлуатації. Декларація визначає торгівлю жінками як "будь-які дії, спрямовані на легальний або нелегальний ввіз, провіз, перебування або вивіз з території країни жінок з метою їх прибуткової сексуальної експлуатації, з використанням примусу, зокрема насильства, погроз або обману зловживання службовим становищем або іншого тиску, в наслідок якого особа не має ніякого реального